

РАЗУМЕВАЊЕ

У Масонерији је увек прави тренутак за размишљање и преиспитивање, за осврт уназад, као и за прављење планова за циљеве које желимо да остваримо у будућности. Исто тако, увек је прави тренутак да се изнова окренемо аутентичним масонским вредностима и принципима. Али право питање је шта су заиста темељне вредности и принципи Слободног зидарства? Дobar одговор на ово питање налази се у причи која носи назив Разумевање, а коју је 1924. године написао Масон, и аутор више слободнозидарских текстова по имену Карл Клауди.

„Већ годину дана сам Масон“, рекао је млади члан Ложе свом старијем Брату, Претходном Старешини ложе (Паст Мастеру), „и иако заиста уживам у Братству, нашим окупљањима и дружењима, још увек сам мање-више у мраку када се ради о томе шта Масонерија заиста представља. Као што сам рекао, лепо ми је у друштву Браће, и драго ми је због хуманитарних акција које понекад спроводимо, али још не разумем шта ја ту заиста добијам. Осим пријатних тренутака које проводимо заједно на Радовима у Храму и за Белом трпезом, још увек не видим праву улогу Масонерије.“

Стари Паст Мастер се насмешио, и рекао: „Да, ти кажеш да си међу нама већ годину дана, а и Мајстор си већ неколико месеци али мислим да, иако си редовни и уважени члан наше Ложе, ти уствари још увек ниси прави Мајстор Масон.“

- „Не разумем“, одговорио је збуњено млади Масон. „Ја сам примљен у складу са нашом процедуром, а затим сам по свим правилима прво Унапређен, а затим и Уздигнут. Редовно долазим на Радове наше Ложе, и савесно обављам дужности које су ми поверене. Ако то није довољно да будем Мајстор Масон, шта јесте?“

- „Ти имаш тело, али немаш дух“, одговорио је Паст Мастер. „Једеш љуску плода, а занемарујеш његову срж и суштину. Ти добро познајеш Ритуал, али не разумеш његово значење. Не разумеш довољно темељне принципе који Масонерију чине највећом силом која постоји. А опет, као што сам кажеш, уживаш у њеном благослову... што је једно од њених чуда... да човек може да воли и ужива у нечему што не разуме.“

- „Зашто тако говориш... уопште те не разумем“, младић је био изненађен и узнемирен. „Ја сам сигуран да сам добар Масон...“

„Није добар Масон онај који мисли да Братство нема никакву улогу осим пријатног дружења Браће и понеке хуманитарне акције“, наставио је Паст Мастер. „Знаш ли да постоје хиљаде Масона који само долазе на Радове, али не учествују у дружењима, а опет,

слободно и обилно пију из тог врела мудрости, снаге и лепоте, и уживају у благу које им пружа Масонерија. Масонерија је, мој млади пријатељу, пре свега прилика: прилика да остваримо нешто што иначе никада не би могли да остваримо. Ниједан човек који је у вечери Иницијације клекао пред Олтар заклетве, није устао као исти човек. Пред Олтаром заклетве нешто је од њега узето, да му више никада не буде враћено: а то је осећај да треба да живи само за себе. Никада више неће бити онолико самодовољан, себичан и окренут себи, никада више неће бити толики индивидуалац, колики је био пре Иницијације. Пред Олтаром заклетве он оставља иза себе нешто што би се могло назвати његовом профаном шминком. А његов егоизам замењен је љубављу према Браћи и братству свих људи. Кажеш да не видиш која је улога Братства? Од свих институција које постоје међу људима наше Братство има највећу улогу јер је утврдило заједнички именитељ за све људе и створило простор на коме се сви ми, без обзира на расу, порекло, године, друштвени статус, богатство, идеје или тренутак у животу можемо наћи на истој равни и разумети један другог. Масонерија нема улогу? Масонерија нам пружа могућност да допринесемо, макар својим најмањим и најскромнијим делом да свет буде бољи, да наши животи буду испуњенији, и да будемо макар мало ближи Великом Архитекти Универзума. Ако човек то не разуме, ако у то не верује, ако ту поруку не носи у срцу и ако то својим делима не показује сваки дан и сваким својим поступком, ја кажем да он није прави Масон.“

Млади Брат је погледао у под, а затим са свог ревера скинуо значку са угаоником и шестаром, и пружио је старом Паст Мастеру. „Сада те разумем, и у праву си“, тихо је рекао. „Ево ти моја значка. Не враћај ми је док не будеш сигуран да сам је вредан.“

Паст Мастер се насмешио. „Врати значку на своје место“, љубазно је рекао. „Нико није достојан да носи угаоник и шестар као они који су свесни свог незнања и својих слабости, јер ће управо они највише тежити да постану прави Масони.“